

ο ΔΝΤ αμφιταλαντεύεται, για ακόμη μια φορά, για το αν το ελληνικό χρέος είναι ή όχι βιώσιμο καθώς, στο παρελθόν, αναλόγως με την τάση που εκάστοτε απαιτούσε η παραμονή του στο ελληνικό πρόγραμμα, το χαρακτήριζε άλλοτε μη βιώσιμο, και άλλοτε βιώσιμο. Στην τελευταία του έκθεση, το Ταμείο χαρακτηρίζει το χρέος "μεσοπρόθεσμα βιώσιμο", χωρίς όμως να συγκεκριμενοποιεί το χρόνο που περιλαμβάνεται στο "μεσοπρόθεσμο", αλλά και προσθέτοντας ταυτόχρονα σωρεία ανησυχιών για την υλοποίησή του.

□

Για το 2028, το ΔΝΤ προβλέπει ότι το χρέος, ως ποσοστό στο ΑΕΠ, από 185% το 2018, θα πέσει στο 145%, που και πάλι θα εξακολουθήσει να μην είναι βιώσιμο, καθώς το διεθνές σχετικό όριο είναι γύρω στο 120% (ποσοστό δηλαδή που είχαμε πριν την είσοδό μας στο ΔΝΤ). Ωστόσο, έστω και αυτή η μείωση του ποσοστού, που προβλέπεται από το ΔΝΤ για το 2028, βασίζεται πρώτον στη διατήρηση υψηλών πρωτογενών πλεονασμάτων (που περιορίζουν την ανάπτυξη, ενώ παράλληλα βαθαινουν τη φτωχοποίηση του λαού) και δεύτερον σε ρυθμό ανάπτυξης, υποτονικό πάντοτε, αλλά πάνω από τη μονάδα.

Ας υπενθυμίσω ότι ο χαρακτηρισμός ενός χρέους, που έχει υπερβεί το 120% στο ΑΕΠ, ως βιώσιμου ή μη βιώσιμου, αποτελεί τελικώς συνάρτηση του μεγέθους των θυσιών, που αποφασίζονται, σε όρους ανάπτυξης, σε όρους περιορισμού των κοινωνικών παροχών, σε ποσοστό ανεργίας και βέβαια σε όρους βιοτικού επιπέδου. Ειδικότερα, στη χώρα μας, οι δημόσιες επενδύσεις και το κοινωνικό κράτος ελαχιστοποιούνται, σταδιακά, προκειμένου να επιτυγχάνονται τα θηριώδη πρωτογενή πλεονάσματα.

Αλλά, και στο σημείο αυτό η ελληνική κυβέρνηση δεν συμμερίζεται τις δυσμενείς διαπιστώσεις του ΔΝΤ, για την πορεία της βιωσιμότητας του χρέους, και αισιοδοξεί! Ασφαλώς δεν δικαιολογεί εντυπωσιασμό το γεγονός ότι η όποια πρόοδος, που αναγνωρίζεται από το ΔΝΤ, ανήκει αποκλειστικά στο χώρο της νομισματικής εξυγίανσης, χωρίς ουδόλως να ενδιαφέρεται για τις κοινωνικές της συνέπειες. Αντιθέτως, το ΔΝΤ επιμένει στην άποψη της ανάγκης, περαιτέρω, μείωσης των συντάξεων, αλλά και της μείωσης του αφορολόγητου.

Παρέμβαση ΔΝΤ στην ελληνική Δικαιοσύνη

Την ίδια ανάληψη πολιτική εισηγείται το ΔΝΤ και για τα κόκκινα δάνεια, παρεμβαίνοντας εμμέσως στην ελληνική Δικαιοσύνη και αποθαρρύνοντάς την για τυχόν αποφάσεις, που θα ωφελούσαν τους οφειλέτες. Η ελληνική αγορά εργασίας, παρότι έχει προ πολλού μεταλλαχθεί σε άγρια ζούγκλα, εξακολουθεί να περιλαμβάνεται στις, κατά το ΔΝΤ, απολύτως αναγκαίες μεταρρυθμίσεις. Η ανάγκη εξυγίανσης των τραπεζών, για πολλοστή φορά, συγκεντρώνει τις ανησυχίες του ΔΝΤ, προετοιμάζοντας πιθανώς μια ακόμη κεφαλαιοποίηση, σε βάρος του εισοδήματος των Ελλήνων πολιτών.

Έχω υποστηρίξει άπειρες φορές το αυτόνομο. Ότι, δηλαδή, κάτω από αυτές τις αντίξοες συνθήκες η Ελλάδα δεν έχει μέλλον. Ίσως, όμως, πρόσφατα, να διαφαίνεται μια κάποια χαραμάδα ελπίδας, με την οποία θα ασχοληθώ σε επόμενο άρθρο, και η οποία προαναγγέλλεται στο τελευταίο μου σύγγραμμα *"Το τέλος της οικονομικής, κυριαρχίας της Δύσης και η εισβολή της Ανατολής"*. Πρόκειται για την κάθοδο των Κινέζων, στην Ελλάδα, που θα μπορούσε να είναι μια κάποια λύση στο ελληνικό αδιέξοδο. Θα μπορούσε πράγματι....

Όμως, αποτελεί δυστυχώς αναντίρρητο γεγονός, το ότι η Ελλάδα ακολουθεί την πρακτική της μη αξιοποίησης των ευκαιριών, που κατά καιρούς παρουσιάζονται. Έτσι, η χώρα μας, χωρίς παρέκκλιση του κανόνα, που προφανώς έθεσε στον εαυτό της, αρνήθηκε να αξιοποιήσει όσες εξαιρετικές ευκαιρίες εμφανίστηκαν στο παρελθόν. Συγκεκριμένα, πρόσφατα, οι αρμόδιοι δεν έβγαλαν άχνα, ως απάντηση, στις αλλεπάλληλες επίσημες δηλώσεις του ΔΝΤ και της Κομισιόν, ότι *«προτίμησαν να σώσουν τις τράπεζες, εξαθλιώνοντας τους Έλληνες-εταίρους τους»*, παρότι το θέμα αποτέλεσε έναυσμα πολλών συζητήσεων, αλλά και προβληματισμού στο εξωτερικό. Ωσάν, εμάς να μη μας αφορούσε!

[Μαρία Νεγρεπόντη-Δελιβάνη](#)